

Bé lư

✎ Lindiwe Matshikiza
✉ Meghan Judge
📧 Phuong Nguyen
|| 3
🗨️ Tiếng Việt

Global Storybooks

globalstorybooks.net

Bé lư

✎ Lindiwe Matshikiza
✉ Meghan Judge
📧 Phuong Nguyen

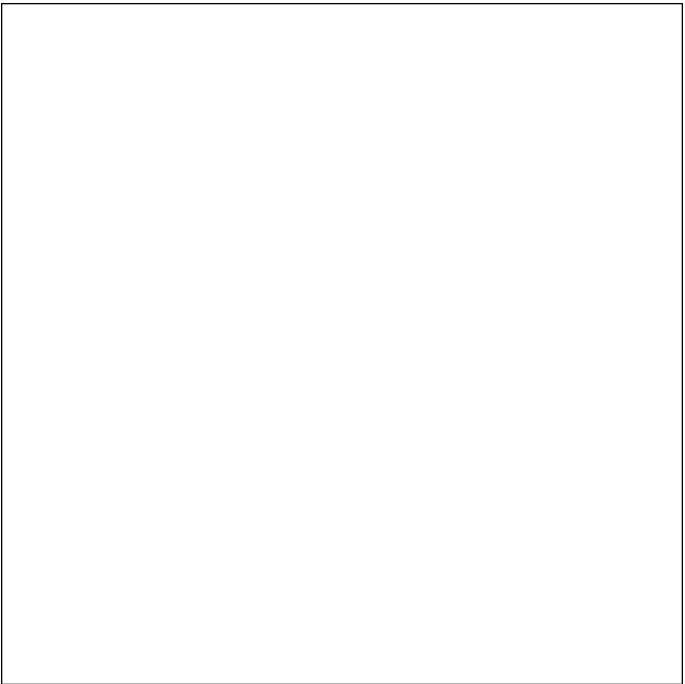
This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

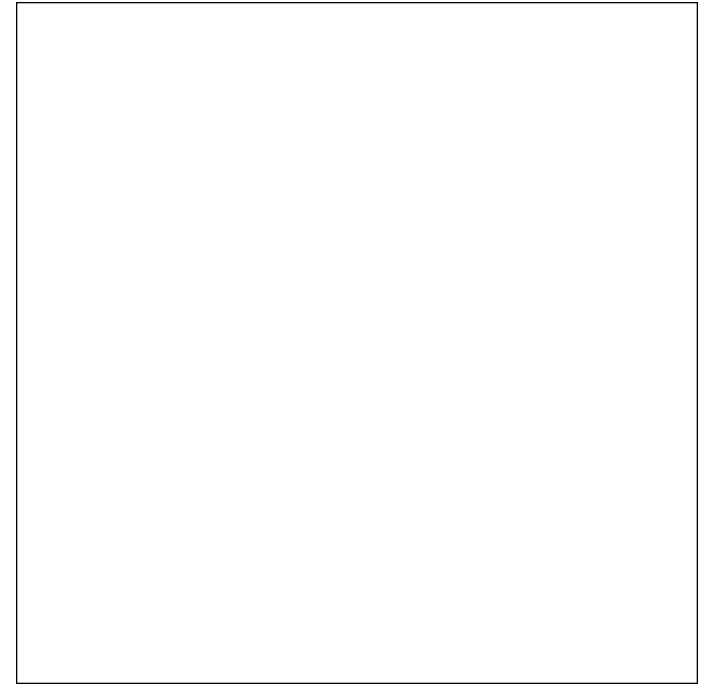
Một cô bé là người đầu tiên nhìn thấy một hình dạng bí ẩn từ đằng xa.

Khi hình dáng ấy tiến gần hơn, cô bé nhận ra đó là một người phụ nữ đang mang thai lớn.

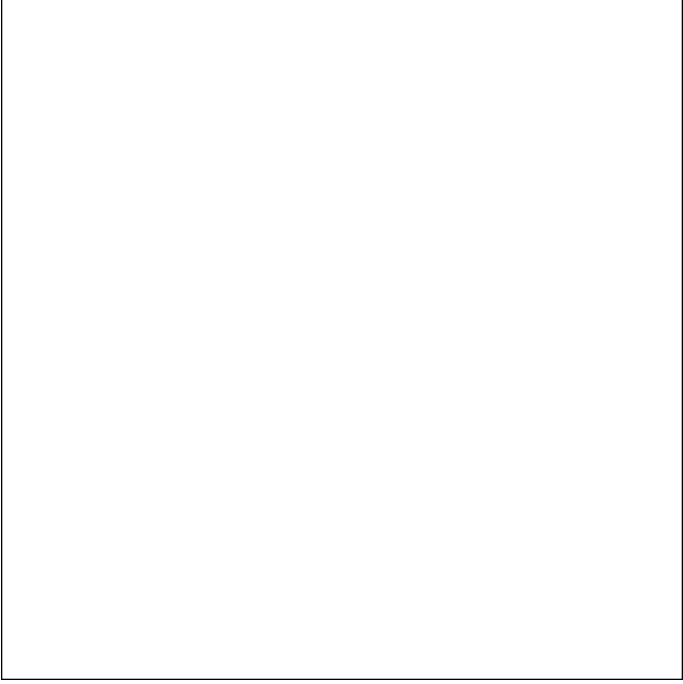

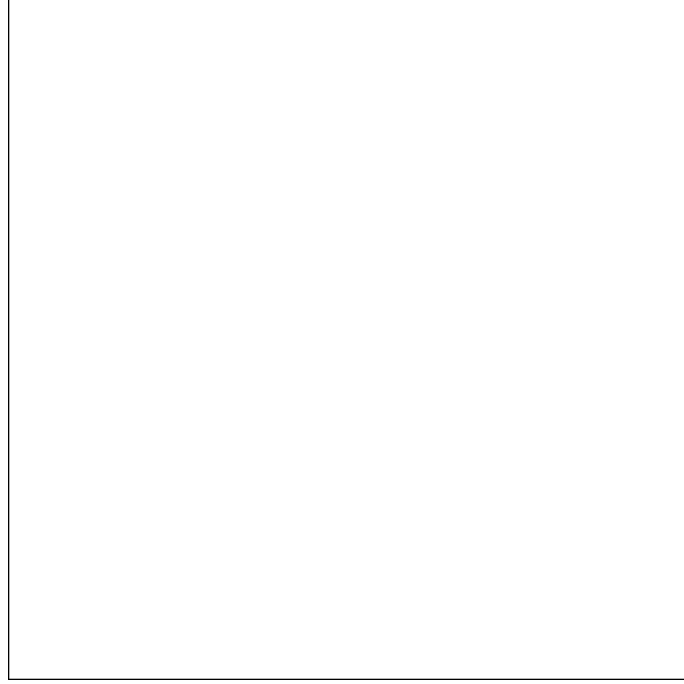
Tuy nhút nhát nhưng can đảm, cô bé tiến gần bên người phụ nữ. Những người đi cùng cô bé nói: “Chúng ta phải giữ cô ấy ở lại cùng chúng ta. Chúng ta sẽ giữ cho cô này và con của cô an toàn.”

Lừa và mẹ sống cùng nhau và tìm ra nhiều cách sống cạnh bên nhau. Dần dần, những gia đình khác cũng bắt đầu tới ở xung quanh họ.

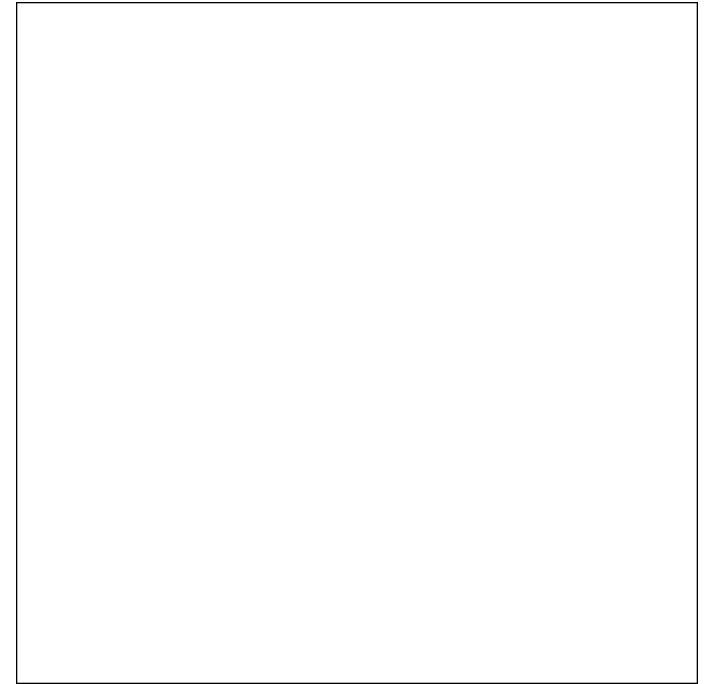
Chàng mầy chốc, em bê sắp chào
đời. "Đầy ra nào! Mang mền đến
đây! Nước! Đầy ra nào!!!"

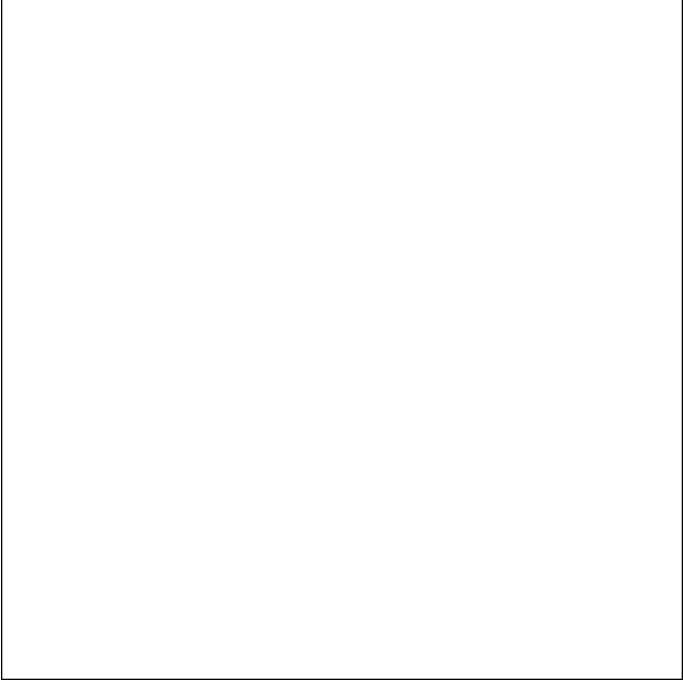
Lừa thấy mẹ đang khóc một mình
cho đứa con đã mất. Họ nhìn nhau
chăm chăm trong một thời gian dài.
Và sau đó, họ ôm nhau thật chặt.

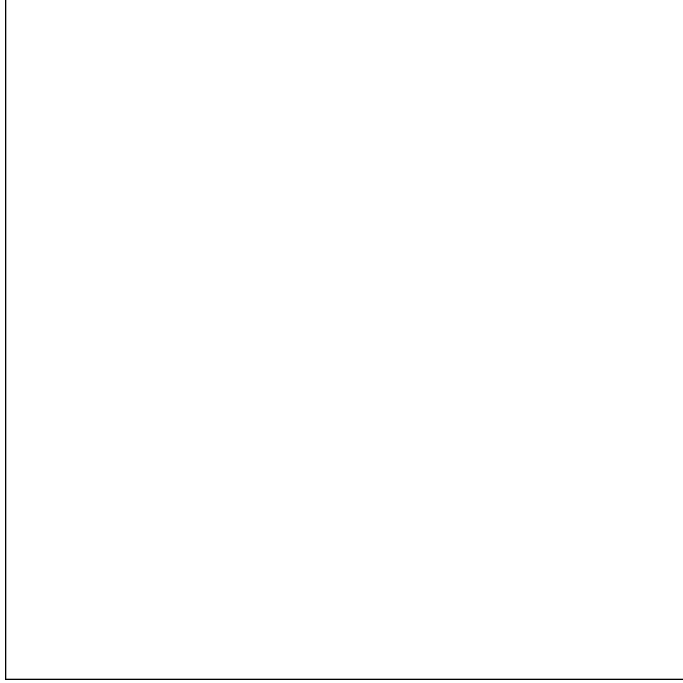
Nhưng khi nhìn thấy em bé, mọi người đều nhảy ra xa vì quá bất ngờ. “Một con lừa sao?!”

Lừa cuối cùng cũng đã biết phải làm gì.

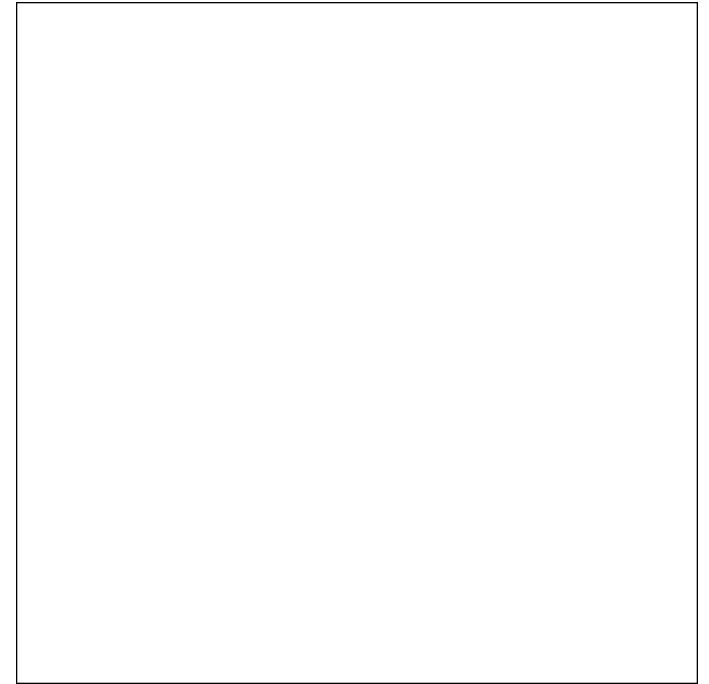
Mọi người bắt đầu tranh luận. Một vài người nói: "Chúng ta đã nói là chúng ta sẽ giữ cho người mẹ và đứa trẻ an toàn, và đó là điều chúng ta sẽ làm." Những người khác lại nói: "Nhưng họ sẽ đem lại điều xui xẻo cho chúng ta."

Và những đám mây cùng với ông già đã biến mất.

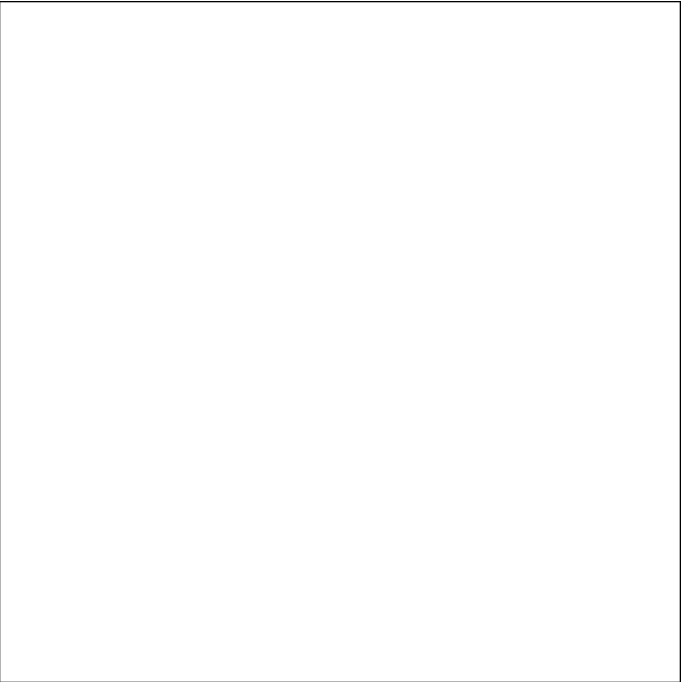

Thế là người phụ nữ lại bị bỏ lại một mình. Cô tự hỏi phải làm gì với em bé kì quặc này. Cô tự hỏi phải làm gì với bản thân mình.

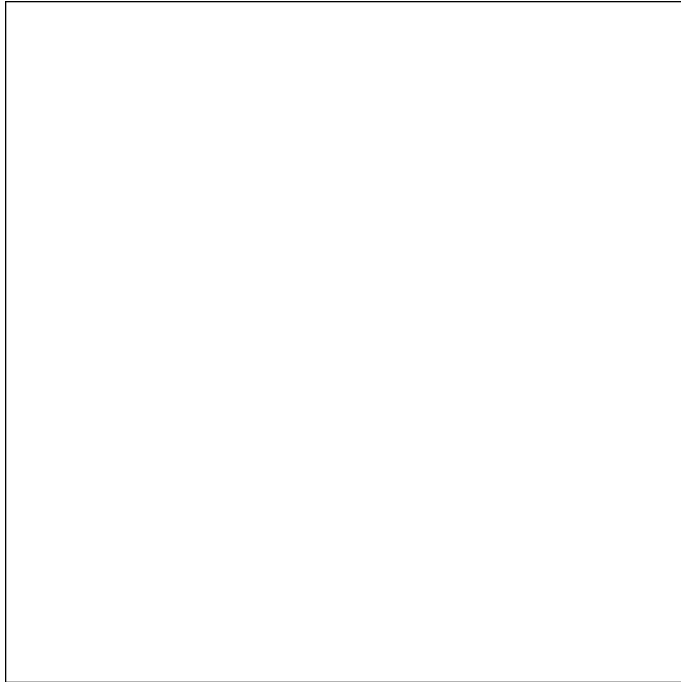

Khi ở cao giữa những đám mây, họ ngủ thiếp đi. Lừa nằm mơ thấy mẹ mình bệnh và đang gọi mình. Sau đó, Lừa tỉnh dậy...

Nhưng cuối cùng, cô phải chấp
nhận là lựa là con trai của mình và
mình là mẹ của lựa.

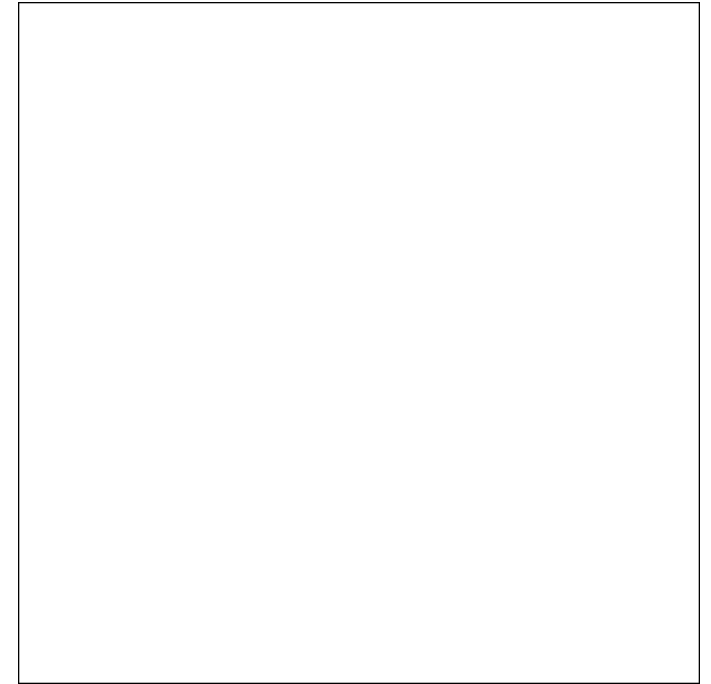

Một buổi sáng nọ, ông già bảo Lựa
chờ ông lên đỉnh núi.

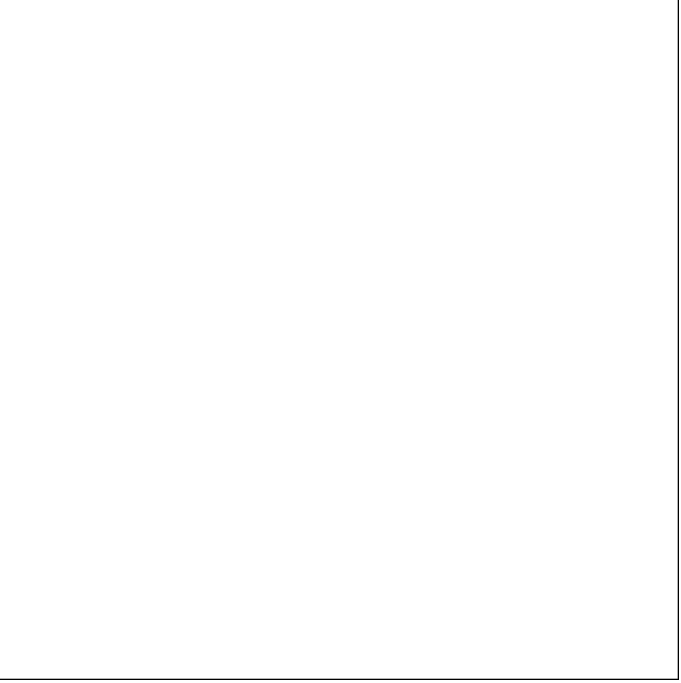

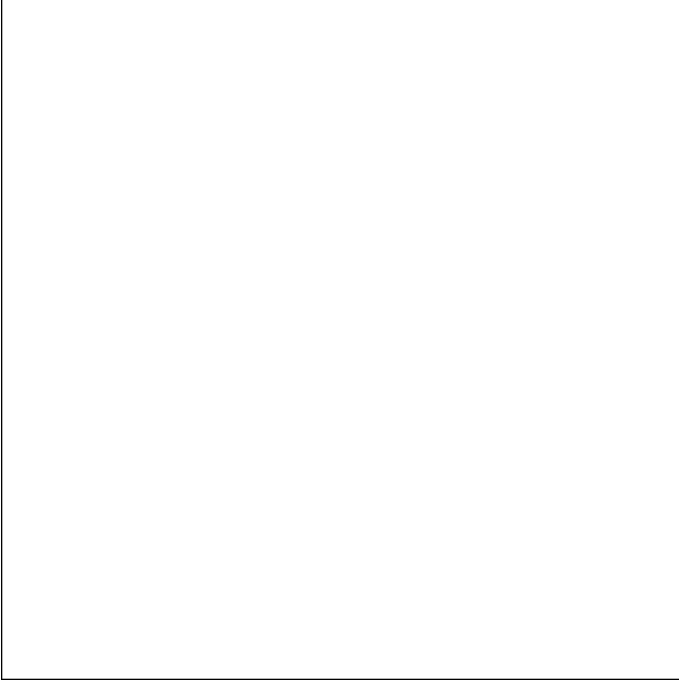
Bây giờ, nếu như lừa cứ như vậy, cứ nhỏ như vậy, thì mọi thứ đã khác đi rồi. Tuy nhiên, bé lừa cứ lớn mãi đến khi nó không còn vừa trên lưng mẹ nữa. Và dù cố gắng thế nào, lừa cũng không thể nào cư xử giống người được. Mẹ nó cảm thấy mệt mỏi và bức bối. Thỉnh thoảng, cô còn bắt lừa làm những việc dành cho thú vật.

Lừa đến ở cùng ông già, người đã dạy nó nhiều cách để sống sót. Lừa nghe và học theo, và ông già cũng vậy. Họ giúp đỡ lẫn nhau, và họ cười cùng nhau.

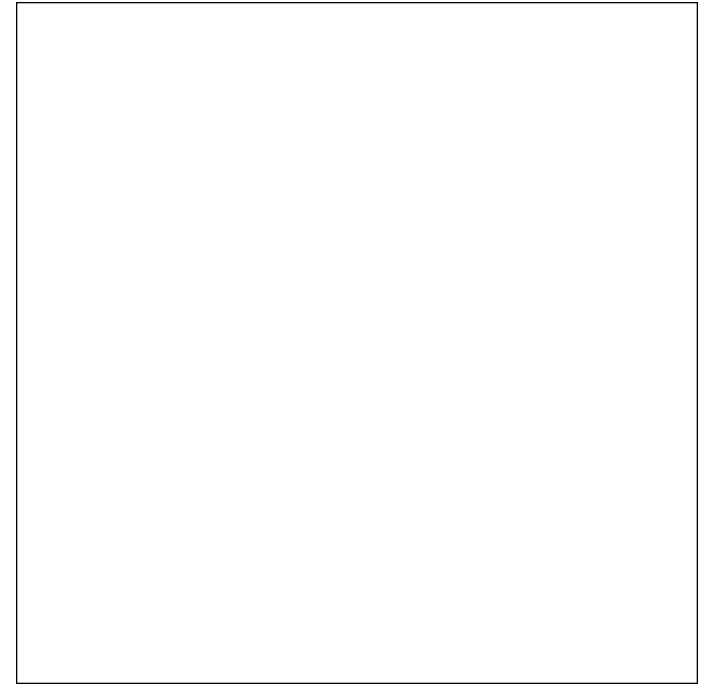
Lừa càng ngày càng cảm thấy bởi
rối và bức tức. Nó không thể làm cái
này, cũng không thể làm cái kia. Nó
không thể là cái này, cũng không
thể là cái kia. Nó giận quá đến nỗi
môt ngày nó, nó đã mề nó xuống
đất.

Lừa tỉnh dậy và thấy một ông già là
đang nhìn nó. Nó nhìn vào mắt ông
già và bắt đầu cảm thấy có một tia
hi vọng.

Lừa cảm thấy vô cùng tủi hổ. Nó bắt đầu chạy xa và nhanh trong giới hạn có thể.

Khi Lừa dừng lại, trời đã tối rồi, và Lừa bị lạc. Nó thì thầm trong bóng tối: “Hi-hô?” Tiếng thì thầm lại vọng về: “Hi-hô?” Lừa chỉ có một mình. Nằm cuộn tròn người lại như một quả bóng, nó chìm vào giấc ngủ sâu và đầy mộng mị.